

PODZIM (PROLOG)

*Zastavuji tak, abych ji viděl celou. Kdysi bývala rejdištěm
myši a někdy sama přebírala roli kočky. Jako kluk jsem
v ní uklouzl po trámu, který odděloval mlat, spadl na
záda a ona mi vyrazila dech. Sekla drápkem.*

*Dnes je z ní troska. Schoulená a nemohoucí tu trčí jako
důkaz časové omezenosti lidských rovnic a zářivá čísla na
displeji telefonu, s nímž si pohrávám v ruce, patří do
stejně hloupé matematiky – ta energie se dříve či později
vybije.*

*Přistihuji se, že o ní přemýšlím jako o oběti, a ve zpětném
zrcátku registruji ten samý výraz tváře, jímž jsem
vyprovázel své bližní – štít proti bolesti, vzteku
a exotickému druhu nahoty, která se zjevuje, až když
pacholci smrti strhají z člověka poslední zbytky
důstojnosti.*

- - -

Vlastně se mi kvůli té staré stodole nechtělo ani
vystupovat z auta. Až teď.

Ještě jednou úrodu sklidiš, svážeš ji a hodíš do
vylomených vrat, ještě jednou to pro ni uděláš, než
zpráchnivělé krovy do rumiště zakleknou

a kopřivy jim vypálí paměť.